

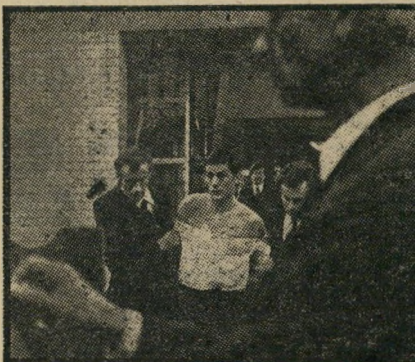
סרטים

ג'ולי והמיספריים

השערווייה הבאה, המובטחת לנו אחרי שאנגו אחרון בפאריז וחזילה הגדולה (שתופץ גם היא, כנראה בארץ) תתגלה, כפי שמסתבר, סביב סרט חדש של ג'ולי כריסטי בשם אל תביט עכשיו, אמנם, התעלסויותיה בסרט זה הן חור קיטו בהחלט, מאחר וכן זוגה, דונאלד סאתרלנד, מגלם את תפקיד בעלה. אולם העותם גדולה כל כך, שהיא כבר העלתה סומק (של בושה או של זעם או של

שחקנית כריסטי להעלות סומק בלחיים

שחקן דלון ליד הגולדמינה לערוף את הראש

התרגשות?) בפני כמה מועדות הצנזורה המהויות באמריקה.

מה שמשונה יותר מכל בעניין הוא שסרט זה מבוסס על סיפור של מספרת בריטית ישישה, דפנה דה-מוריה (מחברת רבקה), שהעזה מינית היא הדבר הרחוק ביותר ממנה. אלא שהכמאי ניקולאס רג (לשעבר צלם מעולה, שעבד עם לזוי וטריו) ידע שצריך יותר מסיפור כדי להביא אנשים לאולם הקולנוע, ומכאן תוספות ההעזה בסרט המתרחש כולו על פני נופיה של ונציה.

דלון לגרדום

סרט חדש שיצא לאור בימים אלה בפריז מעורר תגובות חריפות, בעד ונגד. מצד אחד, יש הטוענים כי אינו אלא מעשה שטחית ומלודרמטית, מצד שני, מדברים על חוייה אנושית עמוקה.

הכוונה היא לסרטו החדש של הסופר-במאי ז'וזף ג'יובאני, בן קורסיקה, מי שעשה עד עכשיו מיספר סרטים העוסקים בעולם התחתון ובגורל הסוגר אנשים בתוך עולם זה, במידות שונות של הצלחה. סרטו החדש, שני אנשים בכרך, הופק על-ידי אלן דלון, והוא גם מופיע בו בתפקיד ראשי. זהו סיפור על אסיר שמש-תחרר מן הכלא ומנסה לשוב למוטב. קצין מיבחן (ז'אן גאבן) מנסה לסייע לו, אלא שמפקח-מישטרה קשוח (מישל בוקה), המ-

נוישחק

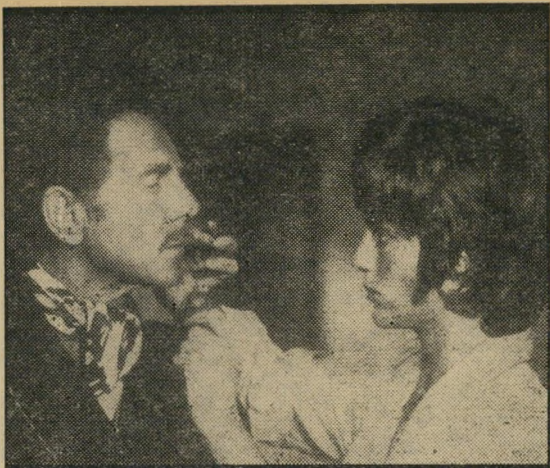
הצללים

הלילה האמריקאי (אורדן, תל-אביב, צרפת) — קודם כל, פירוש השם: זהו תרגום מילולי של מושג טכני צרפתי בתעשיית הקולנוע, לילה אמריקאי הוא אותו לילה מלאכותי שמשויג בסרטים, שעה שמצלמים בעזרת מסננות-אור ביום, סצינות שצריכות בעצם להתרחש בלילה.

וכשם, כן הסרט. הצצה מאחורי הקלעים של ייצור סרט, בכל תעלולי אחיזת-העיניים, שבסופו של דבר יוצרים בעיני הצופה, הרואה את המוצר המוגמר, מציאות שאין עליה עוררין, ומבט חטוף באנשים האחראים לכל מישחק הצללים הזה הנקרא קולנוע. טריפו עצמו מגלם את דמות הבמאי בסרט המצולם בתוך הסרט. ז'אן פיארא אומון, ז'אן פיארא ליאו, ז'אקלין ביסט וולנטינה קורטזה הם השחקנים הראשיים בסרט המיועד, ואוסף שלם של דמויות מישינות מופלאות, אנשי-תאורה ובנאי-תפאורה, מנהלי-במה, מזכ"י-רות-הפקה, מקבלים לפתע חשיבות שמעולם לא הוענקה להם, בסרטים קודמים שעסקו בתעשיית הקולנוע. החל מן הרגע הראשון, כאשר נדמה לך כי הינך בתוך כיכר פריזאית אופיינית בשעת בוקר רגילה, ועד שנשמעת בפסי-קול הקריאה, "עצור", ואז חוזרת המצלמה אחורנית ומתברר שזו בסך הכל תפאורה והאנשים אינם אלא שחקי-ים, חוזר הסרט שוב ושוב על הגבול הדק שבין המציאות והדמיון בסרט, גבול שלא פעם מטשטש גם בעיני העובדים במדיום זה.

אולם, כרגיל בסרטינו של טריפו, מקסימות מכל הן

ביסט ואומון: איך להדביק שפם

הדמויות, המתוארות תוך חיבה אמיתית, על מעלותיהן ועל חולשותיהן, בין אם זה שחקן מזדקן שמאוהב בגבר צעיר, או שחקן צעיר המשחק את תפקיד המאוהב. עד כדי כך שחוא משכנע אפילו את עצמו. ואיך ייתכן סרט של טריפו ללא נוסטלגיה על אומנות הקולנוע שחלפה, ללא משוגע לקולנוע, ללא בדיחות קול-נועיות פרטיות, שאין סיפור מוצלח יותר מזה של "הלילה האמריקאי" להבלטתם. בקיצור, כל מי שאוהב באמת קולנוע, אסור לו לחמיק.

באנוריקה

הנוכוערת

הדחליל (פארא, תל-אביב, ארצות-הברית). כשהעכברים והאנשים של ג'ון סטיינבק הולכים בעיקר בות, "קאובוי של-חצות", מתבסמים ב"רסיסי חיים" ו"מציצים ב"אדם בעיקבות גורלו", סופם שיהפכו ל"דחלילים". בלשון אחרת, אין סרט זה של הבמאי היהודי האמריקאי הצעיר ג'רי שאצברג אלא תרכיז של כל המוטיבים הנוכחים מעלה, וכל מה שיש לו לומר, נאמר כבר בצורה נוקבת הרבה יותר.

מעשה בשני יחפנים, אחד אסיר לשעבר, בריון בעל גוף שסובל מקור ומתכסה באלף שכבות כדי להתגונן מפני צינת העולם האופפת אותו, איש מדון מהיר-חימה, והשני, מלח לשעבר, נמלט מאחריות וממהומדות עם החיים, ליען וברחן באופיו, הטוען בין היתר ש"דחלילים מגנים על השדות לא משום שהם מפחידים את העורבים, אלא משום שהם מצחיקים אותם, ואין עורב שירצה לפגוע לרעה בחפץ המשעשע."

השניים מתחברים אי-שם על אס דרך שכוחת-אל, בין שדו-תדגן צהובים ומתחת לשמיים אמורים למאיימים, ו"מחליטים להמשיך יחד בדרכם אל החלום הנכסף: פתיחת תחנת-דלק שתהפוך אותם למכובדים ובעלי-אמצעים. מסעם של השניים אל מטרתם מוביל אותם על פני מחזות שר-ים, שצריכים לאפיין את אמריקה המכוערת, זו שמתכרת לפרט, הקורסת תחת נטל הפסולת שהיא יוצרת בעצמה, אמריקה המושחתת, המייצרת פושעים במיכלאותיה, במ"קום להחזירם למוטב. בקיצור, כל רשימת טענות המחאה של התקופה.

אלא שכל הטיעונים הללו יחדו אינם מצליחים, משום-מה, להתחבר יחד למעשה מגובש אחד. הסיפור אינו יודע

פאצ'ינו והקמן: להרביץ או לחייך

לאן הוא צועד. עד כדי כך שהוא מספק, בסופו של דבר, מניע מלאכותי לגמרי להתנהגותו של הבדחן בצמד, שעה שהבריון, אשר למד אומנם כי מוטב לחייך במקום להכות, ממשיך בדרך להגשמת חלומם הקפיטליסטי, וזאת למרות שהסרט כולו היווה תוכחה למה שחתגשמות חלומות כאלה ממיטה על העולם.

כמה מן האפיזודות בסרט מוצלחות במיוחד, כמו הצגת הסטריפטיז של ג'ון הקמן (המציג יחד עם אל פאצ'ינו מישחק מעולה). צילומיו של וילמוש זיגמונד עומדים על רמה גבוהה מאוד, ואם מה שקורה לדמויות אינו משכנע — הן עצמן, לפחות, שובות את הנפש.

שחורה (גורדון, צרפת): מצחיקון מתוחכם, טוב ביותר להרפיית המתח.

מה תאמר לגברת ערומה (מוג'רבי, אנגליה): לפי מתכונת תוכנית הטלוויזיה של המצלמה המוסתרת, מגיש אלן פאנט מצחיקון-דוקומנטרי על תגור-בותיו של האדם ברחוב להפתעות בשטח המין.

נשיא על הכוונת (אלבני, ארצות-הברית): מותחן מעולה, המתבסס על הנסיון לרצות את הנשיא שרל דה-גול.

ירושלים

סיזאר ורוזאלי (אורגלי, צרפת): אשה יפהפיה, רומי שניידר, נקי רעת באהבה בין שני גברים שונים: אינו מונטאן וסמי פריי, ובין השאיפה הנצי-

שוכנע, כי זאב לא ימיר לעולם את עורו, ושפושע יישאר תמיד פושע, מציק לאיש ללא הרף, אינו מניח לו לרגע להיות את חיו, ובסופו של דבר, גורם להתנגשות גלויה עמו.

התוצאה: מפקח-מישטרה נהרג, הפושע נמלט, נתפס על-ידי החוק שאינו סולח למי שפוגע בניצגיו, ומוצא להורג על הגיליוטינה.

בחלק האחרון מתאר הסרט בדקדקנות רבה את כל שלבי ההוצאה-להורג, ויש להניח שתיאור חסרי-פטרות זה הוא שער-רר את התגובות החריפות סביב הסרט.

תדרין

תל-אביב

הכדורני עם הנעלה

חית לרומנטיקה ודרישותיה של המציאות המודרנית.

הגנב שבא לסעוד (אור-נע, ארצות-הברית): מצחיקון-מותחן-ממור-לח על מהנדס מחשבים, המתכנן לרמות את החברה בדיוק בדרך שבה מוסדותיה מרמים את האורח הפשוט, לדעתו.

חיפה

פריץ החתול (אורדן, ארצות-הברית): ראלף באקשי, במאי יהודי מברוקלין, מוכיח בסרט מצוייר, שאינו מיועד לילדים, כיצד אנשים שונאים זה את זה ועד כמה הוא בז לכל השנאות הללו.

זמנים מודרניים (אורלי, ארצות-הברית): מצחיקון עם סוף טוב, אחד הטובים ביותר של צירלי צ'פלין.